

L'Absència

Un relat de: [sants78](#)

La ciutat ha despertat, com sempre, sorollosa, bruta, impersonal. I els ciutadans prenen els carrers en un ordre propi d'un rellotge suís, sortint per les portes exactament a la mateixa hora, als mateixos minuts i quasi als mateixos segons que cada dia.

Han sortit de casa i es mouen per les voreres com si cavalquessin sobre cintes transportadores, creuant-se a diari a cada cantonada amb les mateixes cares familiars i desconegudes.

Tot sembla, aparentment, normal. D'una normalitat tràgica i quotidiana. Però a la vegada hi ha alguna cosa estranya. Els més atents, els que observen una mica més al seu voltant potser s'han adonat d'una absència subtil dins aquesta quotidianitat, certs rostres que falten, comerços tancats. Els carrers estan una mica més buits.

Pocs troben a faltar alguna persona coneguda, però això tampoc és tan estrany en una ciutat on molts viuen en un microcosmos de 35 metres quadrats amb una finestra digital de 625 línies.

Avui molts avis es miren la ciutat des dels seus televisors. No poden sortir, avui ningú els pot acompanyar.

Els més petits troben a faltar companys de joc als parcs i moltes classes han aparegut mig buides, algunes fins i tot buides del tot. Els mestres no saben què fer. Algunes escoles han tancat.

Als carrer, de tant en tant, hi apareix algun camió de bombones de butà abandonat. No s'escolta el dring reiteratiu que indica que es troba allà. Però les bombones esperen al carrer que algú les pugui a casa.

Totes les obres de la ciutat s'han paralytitzat, de cop, d'un sotrac més fort que l'esclat de cap bombolla immobiliària. Avui només han aparegut als llocs de treball capatassos, delineants, arquitectes... Però gairebé cap manobre.

Als hospitals la situació és més tràgica, han desaparegut la meitat dels metges, infermeres i personal sanitari. No es poden fer les operacions, no hi ha prou gent capacitada, i les urgències s'han col·lapsat. Crits i empentes.

A la tele tot aquest succés ha passat relativament desapercebut, però el que sí que ha cridat l'atenció és la desaparició de totes les estrelles dels equips de futbol de la ciutat.

La porqueria s'acumula als carrers, però han desaparegut els escombraires o, si més no, la majoria. Però no és un problema només dels carrers, molts habitatges també estan més bruts.

La gent de la ciutat ho ignora, com tot el que no veuen, però al camp les fruites i les verdures es podreixen. La gran producció no es pot recollir amb els pocs pagesos que han quedat, per molt mecanitzat que estigui tot.

Les empreses no ho entenen, però fins i tot en aquelles en què tot sembla funcionar amb normalitat les vendes han caigut un 18%.

L'estat, oficialment, encara no ho ha notat, però la població activa ha caigut com mai fins llavors. Avui hi ha molta menys gent cotitzant.

La ciutat també s'ha empobrit d'olors, sabors i músiques. Han desaparegut els xauarma, els falàfels, els tabulés, el porc agredolç, el sushi, els burritos, el guacamole, els plàtans mascles fregits, el sancotxo, el cuscús, els rotllets de primavera, el mutàbal, els pastissos de fruits secs, la tempura... Com sí la llengua de la ciutat hagués perdut els gustos.

Cases buides i persianes baixades.

La ciutat fins i tot ha perdut el color, i les visions diverses, convertint-se en una urbs unànimement soporífera.

I en ben poca estona, sense que la gent ho arribi a entendre, Barcelona s'ha col·lapsat.